

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa A. C. i D. Ż.
przeciwko R. C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 grudnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. C. i D. Ż. na rzecz R. C. kwoty po 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie A. C. oraz D. Ż. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 1 grudnia 2020 r., którym oddalono apelacje obu stron wniesione od wyroku Sądu Okręgowego w S. 25 maja 2018 r.

W skardze kasacyjnej powodowie zarzucili naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 888 § 1 k.c., art. 389 § 1 k.c., art. 389 § 1 w zw. z art. 58 § 1 k.c., art. 390 § 1 k.c. i art. 65 § 1 i 2 k.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania, oddalenie skargi

kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń niesatysfakcjonujących stron (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego, Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnili oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która sprowadzała się do „niedokonania przez Sąd Odwoławczy prawidłowej wykładni umowy z 23 października 2013 r. i bez uwzględnienia podstaw wynikających z art. 65 § 1 oraz § 2 k.c., co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego wskazanych w petitum skargi kasacyjnej.”

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa. Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez

przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00; z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17).

Wniosek skarżących o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Należy bowiem podkreślić, że zaskarżony wyrok, wbrew odmiennemu stanowisku skarżących, nie narusza, a już w szczególności nie narusza w kwalifikowany sposób powołanych w tym wniosku przepisów prawa materialnego. Sąd drugiej instancji dokonał prawidłowej wykładni umowy, a obszerna argumentacja skarżących w uzasadnieniu powołanej przesłanki przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odnosząca się do zasad ustalania wynagrodzenia w umowie o świadczenie usług prawnych jest bez znaczenia i związku z przedmiotem rozstrzygnięcia. Z umowy z 23 października 2013 r. nie wynikają zobowiązania powodów do dokonania jakichkolwiek czynności faktycznych lub prawnych dla pozwanego za wynagrodzeniem, a jedynymi ustalonymi przez sądy czynnościami, które powodowie wykonali na rzecz pozwanego, było ustanowienie pełnomocnika procesowego w osobie adwokata oraz uzyskanie odpisu z księgi wieczystej nieruchomości.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 KPC odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. 2015, poz. 1800).

